

Bůh se stává zranitelným pro nás...

Začíná advent, čas očekávání a čas nové naděje. Je to ale také začátek dějin Boží zranitelnosti. Bůh, který je nedotknutelný, se v lidském těle stává zranitelným. Člověk se jej může zmocnit, bít jej a jak víme, také zabít, což se stalo na Velký pátek. Od momentu, kdy Ježíšovo srdce začalo tlouci v lůně Panny Marie, se Bůh doslova vydal lidem do rukou. Byl odkázán na jejich ochranu, péči, starostlivost a zároveň byl neustále vydáván lidské nenávisti a nepřijetí.

Vánoce, na které se v adventu připravujeme, jsou adorací Boží zranitelnosti. Dítě, zcela odkázané na ostatní, se nemůže bránit. Maria, Josef, Simeon a jiní jej berou do náruče a On je jim zcela podřízen. Není to jedna z nádherných paralel, které platí mezi Vánocemi a tajemstvím eucharistie? V proměněné hostii se stejný Bůh rovněž naprosto vydává lidem do rukou. Stává se zranitelným a zraňovaným, pokud jeho přítomnost a blízkost v tomto tajemství nedokážeme docenit a přijímáme jej s vlažností a lhostejností.

Uprostřed chladu srdcí, která se o Vánocích v Betlémě zatvrdila a Ježíše poslala do chléva, se objevují také postavy, které se mu přicházejí poklonit a jménem celého lidstva prozařují temnotu noci svou láskou. Uprostřed chladu, lhostejnosti a nelásky dnešního světa, můžeme my prozařovat naši dobu tím, že se my sami přijdeme s vírou poklonit za všechny ostatní stejnému Kristu, který už není dítětem v jeslích, ale zůstává stejně bezbranný v malé hostii. Bratři a sestry, přicházejme adorat Boží bezbrannost, protože ona je zdrojem naší síly.

**P. ThLic. Dr. Daniel Vícha,
biskupský vikář pro pastorační, evangelizační a vzdělávací**